

Philip Larkin

LÉGYEN E VERS

Papád-mamád elbasztak, el.
Nem szándékosan, úgylehet.
Hibáikkal dugig leszel,
S még repeta is jut neked.

Elbaszták egyszer őket is
Zsabós-zsakettes őshülyék,
Ódon morál negédeit
És egymás torkát marva szét.

Ember embernek sorsosa.
Mélyül a kín, víztől a part.
Időben szállj ki, lépj tova,
S hogy kölyköd legyen, ne akard.

Miklya Zsolt fordítása

Miklya Zsolt

HOMO HOMINI LUPUS

Larkin után szabadon

Az elbaszottak életét
Szenvedjük és adjuk tovább.
Farmeres, pólós újhülyék.
Örök balek papák-mamák.

S míg azt gondolod, gentleman
Módjára jobb, ha most kiszállsz,
Míg más rágódik helyeden,
Te inkább nem balek-morálsz,

Magad maradsz. De farkasod
Beléd mar, mást ha nem talál.
Ó mardos, míg te baszhatod,
Balek! Farkaskölyök az ár.

AHOGY A TEASAPKÁT LEVETTE

Annyit tett hozzá az egészhez,
amennyit egy fölöslegesnek tűnő
mozdulat a teasapka levételekor.

Szívélyesen fogadott, mint mindig,
a tea előre elkészítve, letakarva,
mellette apró, sós sütemény. Most sem
udvariasságból érdeklődött csupán,
valóban érdekelte, mellénk szegődött,
hazáig kísért. Alig feltűnően vette át
a szót mégis, és ami sosem történt
meg eddig, hosszasan magáról beszélt.
Fel sem tűnt, ahogy mellészegődtünk,
hazáig kísértük, csak a búcsúzás
pillanatában vettük észre a mozdulatot.

A verés szüneteiben észreveszed a rángást
a fegyőr arcán, érzékeled a bikacsök
remegését, nekidőlsz aztán a hónak,
támfalat nem találsz másban, mint az apró
tűszúrások tömkelegében, ingamozgásod
metronómja szívritmusodra hangolt,
sorsodból kilépni nem lehet még, várod,
verésed újra indul, nekidőlsz csak a hónak,
ahelyett, hogy az oszlopról lelépnél.

A halottak látványát nem tudta megszokni.
Hogy egy metronómra jár a lépés, azt igen,
sőt azt is, mindegy, sorban állnak, vagy a
sorra ügyelnek, csákányt, fegyvert vagy tollat
emelnek megannyi kimért mozdulattal. Azóta
enged előre minden fegyőrt, fegyencet, ha a
haláludvaron sorakozó van.

Nem vártad, nem sürgetted, egy szorítással
érkezett, ismerős volt mégis. Szeme előtt
jártál naponta, fegyelmezted magad, mint
a diák, aki még nem fejezte be a dolgot.
Észrevétlen lépett a hátad mögé, nem mutatott
a rossz eredményre, nem erősítette meg egy
fejbólintással a jót, szorítással jelezte csupán,
be kell adnod hamar. Ellenőrzésre, javításra
nincs több idő. Nem estél kétségbe, tudtad,
ez a dolgotok rendje, felszabadított inkább,

hogy a hibák számbavétele már nem a tiéd.
Csak az zavart, mért kell még vezetékek és
csövek között feküdnöd, mintha nem lenne
megváltoztathatatlan az értékelés.

Ma sem ismerem indítékait. Nem is
voltak talán. A befogadásnak nincs
ideológiája. Ha megtörténik mégis,
csendesen csak, a részrehajlók rész-
vételével, ahogy helyet keresnek a
rég betelt cipőspolc porstandjain, egy
papucsot mindig félre lehet tenni.
Nem az általános reciprocitás elve,
a közlekedőedények logikája. Inkább
az a furcsa jelenség, ami a hajszálerek
szűkületében sorra lezajlik. Magasra
szívódní fel a cső rejtett kényszerében.

Szóba elegyedett a levélhordóval,
a szomszéd mogorva úrral,
a polihisztor vízvezeték-szerelővel.
Beszélgetéseiről nem készített
feljegyzéseket. Mégis, évek múlva is
fel tudta idézni a szavaikból sugárzó
vágyakozást. Ilyenkor félbeszakította
munkáját, megállt egy pillanatra.
Szemét behunyva befelé figyelt.

Az utolsó szorítás előtt szétoztott mindent.
Csak a megszokott mozdulattól, ahogy a
teasapkát levette, volt válni nehéz. A többi,
ahogy látta hátukat még, elhalkuló cipő-
kopogásukat vélte hallani, hozzátartozott
a koreográfiához.

Hidas Judit

A FOGORVOSOM

Én, született és az is maradt Baranyai Gitta elhatároztam, hogy férfiak nélkül élem le az életem. Ne gondolják, hogy holmi kicsinyes ok, férfiban való csalódás következménye mindez. Igaz, nagyon megkönnyebbültem, amikor utolsó szerelmem utolsó bőrröndje mögött végleg bezártam az ajtót. De higgyék el, ez még nem lett volna elég ok.

Egész egyszerűen elfelejtettem, miért jó, ha az embernek van egy párja. Ennyi az egész. Nem emlékszem, és ezért nem is vágyom rá, hogy újra eszembe jusson. Jó, néha persze én is megnézem a szerelmeseket a buszon, de akkor sem irigység fog el, hanem undor. Megőrülök a hangosan elcuppánós csókoktól, a nyálcsattogástól. De ha ez nincs, akkor is hiába erőlködöm, egyszerűen nem jut eszembe, mit érezhetnek ott azok ketten, amikor egymást simogatják. Mert gyöngédséget és megértést az ember az anyjától és a barátaitól is kaphat. Takarítani, főzni, mosni így csak kevesebbet kell, és az idő nagy részét úgyis házon kívül, munkával töltjük, tehát nincs se idő, se mód, hogy még valakit beiktassunk az életünkbe. Na jó, persze van az a bizonyos dolog, amit mindenki jobban szeret társaságban átélni, de azért ez mégsem lehet akkora gond, hogy ezért pluszterhet vegyen az ember a nyakába. Persze azt nem állítom, hogy néhanapján nem jut eszembe, mégsem lehet az véletlen, hogy ez így alakult az évezredek során, de ezen nem lehet sokáig töprengeni, így hát gyorsan el is felejttem, és újra a munkámba mélyedek. Rengeteg a dolgom. Holnapra még harminc dolgot kellett volna kijavítanom. Igen. Ezt még nem mondtam, egy középiskolában, jobban mondva egy elitgimnáziumban tanítok lassan hat éve angolt és irodalmat. A nyelvtant azt leadtam. Nem is azért, mert én nem szeretem ezt a tárgyat, hanem a gyerekek. Semmit sem utálnak ennél jobban. Én pedig nem vagyok hajlandó éveken keresztül nézni az unott pofájukat, és azért küzdeni, hogy megértsenek valamit, ami nekik lenne fontos. Nem, ezt már az első nap megfogadtam, amikor betettem a lábam az iskolába, hogy erőltetni semmit nem fogok. Nekem senki se tegyen szívességet. Nem bírom a butaságot és az érdektelenséget. Pedig higgyék el, egyébként tényleg szeretem a gyerekeket. Meg a munkámat. Különbözik hogy mentem volna tanárnak? Persze régen én is azt hittem, hogy egyszer majd lesz belőlem valaki, hogy majd valami nagy dolgot viszek véghez, de hát egy idő után az ember leszámol az ilyen gyermekes képzelgésekkel. Szóval holnapig még ki kellett volna javítanom azt a harminc dolgot, megígértem a gyerekeknek, mert már egy hónapja nálam vannak ezek a fogalmazások, de azt hiszem, mégis inkább a jövő hétre halasztom, végül is én vagyok a tanár, jogom van hozzá, senki nem kérheti rajtam számon. Mert hát most az egészségemről van szó, igen, épp orvoshoz megyek, és emiatt igazán nem tehet nekem senki szemrehányást. Na persze nincs nagy baj, csak a fogamról van szó, de hát azért az is elég fontos. Még akkor is, ha az ember harmincöt éves, bár szerintem és mások szerint is én elég jól tartom magam a koromhoz képest, simán letagadhatnék hat-hét évet. Este nyolcra vagyok bejelentve, ezért zötykölődöm itt a buszon ilyenkor, amikor normális emberek már otthon vannak, vagy legalábbis hazafelé tartanak, úgyhogy szerintem már késő lesz a dolgozatokhoz, amikor hazaérek. De mindegy, nem is ez a lényeg, hanem ami történt velem. Vagyis nem történt, mert nem történt semmi különös, csak annyi, hogy az utóbbi időben nagyon megszerettem fogorvoshoz járni. Tudom, ez meglepő, mert általában mindenki az ellenkezőjét érzi, és kérem, ne gondoljanak semmi rosszra, csak egyszerűen annyi történt, hogy azt vettem észre, várom a kedd estéket, amikor mennem kell. És tényleg higgyék el, hogy semmi nem is várható, mert ez az orvos nemrég nősült, látam a feleségét, fiatal, csinos nő, és nagyon szeretik egymást, és egyébként is az előbb mondtam, hogy én már megszoktam így. Különbözik sem illenénk össze. Mert mit kezdene egy gazdag orvos egy középiskolai tanárnővel? Már az is jellemző, hogy rögtön azt tanácsolta, amikor kiderült, mit csinálok, hogy keressek magamnak valami gazdag férjet. Na én az ilyentől aztán falra tudok mászni, nem mintha megvetném a pénzt, de nekem senki ne döngölje az orrom alá, hogy eltart, és akkor csináljam azt, amit ő akar. Szóval a pasi egyáltalán nem pálya, mert ráadásul állandóan azzal viccel, amikor meg-

csörren a telefonom, vagy megtudja, találkozom valakivel, hogy biztosan „randi”-ra megyek, igen, ezt a szót használja, és úgy gondolja, hemzsegnék a férfiak körülöttem. Ez a másik, amit ki nem állhatok, amikor valaki azt hiszi, hogy ha van egy csinos nő, akkor az más se csinál, csak a megfelelő hím kiválasztásán dolgozik. A lényeg tehát, hogy biztosan kiábrándulnék belőle egy óra alatt, ha leülnék vele beszélgetni.

De a fogorvosi kezelés az egészen más. Persze úgy is küldtek hozzá, hogy nagyon jóképű, és tényleg az, de ez még nem számított volna. Viszont a keze. Hát azt el nem lehet mondani! Ahogy húzta a fogam. Finoman, gyengéden, szinte az ínyemet simogattva. Mondjuk, kissé zavarban voltam, amikor először kellett kinyitnom a számat. Ott előtte. Mégiscsak kínos, amikor az ember csak így megmutatja, ami hát nem éppen a leggusztusosabb. De aztán már jött is a tűszúrás. Akár egy apró, gyengéd kis harapás. Nem fáj, inkább csak libabőrös lett tőle a hátam. A fogó szinte belesimult a számba. Előtte persze mondta, nem biztos, hogy könnyű lesz, lehet, hogy védni is kell, és én ettől eléggé megijedtem, de nem vagyok én olyan, hogy ezt kimutassam, így csak ültem ott a kítátott szájjammal. „Szóljon, ha nagyon fáj” – suttogta, és én csukott szemmel nyöszörgtem neki vissza. De aztán csak egyet-kettőt csavart rajta, és kikapta. És akkor, ezzel a sikerrel kezdődött el minden.

Aztán másodszor volt még a fúrás és a tömés, merthogy más fogaimmal is baj volt. És ő megint olyan ügyesen szúrta bele az injekciós tűvel a számba... Alig éreztem, ahogy átdöfte a húst, és már kezdte is átjárni a folyadék az ínyt és az arcom többi zugát. Közben az asszisztensnőjével dumáltak erről-arról. Beszéltek könyvekről, híres írókról meg a legutóbbi nyaralásukon elkövetett angol bakikról, szóval olyan témákról, melyek szerintük engem is érdekelhetnek. És olyan aranyosak voltak, mert nem vették észre, hogy nekem erre nincs szükségem. Persze jobb volt így, mintha tudomást se vettek volna rólam, de már következett is az újabb művelet, előtte ismét a fülemben suttogta, hogy szóljak, ha csikis lenne, s már vette is elő azt a szerszámot, és közelítette a számhoz. Néha kicsit feljajdulok, nem is azért, mintha nagyon fájna, inkább csak a hangja furcsa, ahogy zörög meg zakatol, na meg persze a rend kedvéért, hogy azért ne feledkezzen meg rólam. Azt ugyanis nem bírom, amikor néha megszólal a mobiltelefonja, és elkezd SMS-ezni. Ezt ő is érzi, és udvariasan közli, hogy a főnökének kell válaszolnia, de persze én tudom, ez csak duma, mert biztos a nőjét, illetve a feleségét hívja, aki szerintem egy hárpia, mert hallottam, amikor beszéltek az asszisztensével, hogy folyton meg van bántva. De már jön is vissza, a keze újra a számban, és én érzem, ahogy egyre közelebb kerülünk egymáshoz, és tudom, hogy ő is érzi, éreznie kell, mert ez annyira ott van a levegőben. Ezt onnan is lehet tudni, hogy amikor a harmadik alkalommal voltam nála, már kesztyű nélkül nyúlt bele a számba. Hát azért ezt, gondolom, nem mindenkivel teszi meg, ez azért mégiscsak a bizalom jele. A bőre pedig olyan puha. Na nem elpuhult, de olyan, hogy érzem, biztosan nagyon tud vele simogatni. És amennyire a viszonyunk megengedi, simogat is, például a tűszúrás után, ha egy kicsit nyöszörgök neki. Meg ahogy kitapogatja, hogy áll a tömése, meg amikor elhelyezi a számban a nyálelszívót. Ez már kidörzsölte egyszer-kétszer a szájam szélét, meg volt olyan is, hogy elfelejtette betenni, akkor minden csorgott ki oldalt, hiába próbáltam visszaszívni, és nevtünk mind a ketten, mert olyan vicces volt, ahogy erőlködtem, teli szájjal. De akkor kissé affektálva megkérdezte, miért nem szóltam, hogy álljunk meg, nyugodtan öblítsek, ad egy kis törülközőt is. Egyébként a nyávogása eleinte zavart, de most már nem, és azt hiszem, még közelebb kerültünk egymáshoz, amikor a negyedik alkalommal voltam nála. Mert én azért is vagyok ott, hogy műfogat

csináljon nekem az ínyembe épített vasdarabra, amit szintén ő ültetett be, és múltkor büszkén jegyezte meg, hogy úgy áll bennem, mint Katiban a gyerek. Én meg erre teljesen elpirultam, és röhögve kirohantam a rendelől. Ő meg utánam szólt, hogy azt a vasdarabra értette, de ő is nevetett, mert szerintem tuti, hogy ő is gondolt arra a másik lehetőségre. De ez teljes képtelenség, hiszen neki friss házassága van, nekem meg ott az elhatározásom! Bár azt, mondjuk, nem értem, hogyha most vette el azt a lányt, akkor miért hallom folyton, hogy baj van, és miért vette le a jegygyűrűt, amit még egy héttel korábban a kezén láttam. De nem is ez a lényeg, mert múltkor már nemcsak a meztelen kezét tette be a számba, hanem a fogmintát is, amire rá kellett harapnom, miközben ott volt benn az ujsa. Szépen eligazgatta a mintát, az ujját gondosan végighúzta az ínyem és az ajkam között, hogy mindenhol jól simuljon. Aztán az egészet felülről tartotta az alsó fogsoromon. Na most néha ő kiáltott fel, és figyelmeztetett, hogy csak óvatosan azzal a harapással, mert még baj lesz. Neki szüksége van még az ujjára, nem adhatja nekem. Én meg csak nevettem, már amennyire teli szájjal tudtam, és igyekeztem nyitva tartani a szám. De az az igazság, hogy nem nagyon tudtam, meg már el is fáradt az állkapcsom, és ő ezt pontosan érezte, anélkül, hogy egy szót szóltam volna. Megszánt, és megengedte, hogy egy kicsit mégiscsak harapdáljam, mert a fogminta a szokásosnál is lassabban száradt. Persze csak aprókat, de ő végig nevetett, és én tudtam, hogy nagyon jól haraptam rá az ujjára. De sajnos már vette is ki a számból a mintát, készen voltam, mehettem az utamra. Utána még sokszor eszembe jutott ez az este, és a héten vettem magamnak egy új ruhát, na nem ezért, csak egyébként is néha hajlamos vagyok megfelekedni a külsőről, bár ezt, azt hiszem, mások ritkán veszik észre. Mindenesetre ebben a térdig érő szoknyában és egy csíkos pólóban mentem hozzá a következő héten, persze nem akartam túl feltűnő lenni, mert egyrészt nem érdemli meg, másrészt meg minék. Szóval úgy akartam menni, hogy az egész olyan természetes legyen, de azért mégis. Múltkor például megdicsérte, amikor egy pöttyös nadrágban mentem. Azt mondta, nagyon vagány, ő ilyen fel nem merne venni, és hát biztos tetszett is neki, de inkább csak úgy, mint amikor egy ufót megcsodál az ember. Szóval eljött a kedd, és én újra mentem hozzá, de az történt, hogy legnagyobb meglepetésemre nem voltam egyedül a váróban. Egy másik lány, egy barna hajú, elegáns ruhákba öltözött, ápolt körmű csaj is ott várakozott. Valami női újságot olvasott, de nem nagyon figyeltem, inkább a híradót kezdtem nézni. Úgyis mindig bosszantott, hogy lemaradok a hírekről, amikor itt vagyok. Nemsokára nyílt az ajtó, és kijött ő nevetve. Persze én is visszamosolyogtam, nehogy már azt gondolja, hogy én ilyen kis hülye vagyok, hogy ez engem zavar. És persze a másikat vitte be először, hát ez csak természetes. Már mondjuk, ha ránézek, rögtön látom, hogy ez a csaj az ő esete, na de azért tényleg nem akarok ilyen hülye lenni, hiszen ez az egész egy semmi, és hát abszolút látszott rajta, hogy minden nővel ezt csinálja. Ez a szakmai varázsa, egyébként már rég éhen halt volna, mert különben nem is ért annyira a fogakhoz. Az enyémet is elcseszte, most is azért ülök itt nála, mert rossz volt az első műfog, amit berakott. De az ajtó hirtelen felpattan, és a lány már ül is vissza a váróba. „Megcsinálom, ő még úgyis zsidó” – mondja ő, és betessékel a székébe. Én meg vetek még egy utolsó pillantást a lányra, és látom, hogy nem is olyan szép, lehet, hogy tévedtem, mert hiába olyan az öltözködése, ami jobban illik hozzá, de azért arcra meg egyéniségre én mégiscsak jobb vagyok, bár ez utóbbi őt valószínűleg egyáltalán nem érdekli. De az arcom még akkor is ott van. Szóval már bele is ültem a székébe, és tátom ki a szám, hogy betehesse az új fogat. Megint nagyon ügyesen húzza ki a régit. Egyik kezével puhán tartja az állkap-

csom, de közben látom, ahogy a fehér póló alatt megfeszülnek az izmai, és egy pillanatra még a hónaljiszőre is megvillan, és annyira el tudom képzelni, hogy milyen lehet, szóval, hogy milyen lehet. Aztán egy csavart kell a számba tennie, de nem talál bele. Többször is nekifut, de nem sikerül neki. Én újra nevetni kezdek, de ez most komoly. Ingerült lesz, és keményen megragadja az állam, hogy berakja a csavart. Megborzongok ettől a szorítástól, ő meg úgy koncentrálni, hogy még a homlokát is ráncolja, pedig azt azért nem kéne, és ekkor veszem csak észre, hogy neki is tele van apró mitesszerekkel az arca. Na jó, gondolom, akkor ebben is egálban vagyunk, és most már nyugodtan dőlök hátra, és hagyom, hadd tegyen a számmal azt, amit akar. Egy idő után be is talál, felteszi az újabb fogat, és mehetek is. Már csak egyszer kell jönnöm. Ez van most, aztán ennyi, pedig jó lenne, de persze annyira nem fontos, csak hát mégis.

Megint kedd. Leszállok a buszról, és elindulok be abba a belvárosi kis utcába. Csak most veszem észre, hogy mindig nedvesek az utak, amikor erre járok. Hát, mondjuk, ez lehet, hogy nem is olyan nagyon furcsa ilyenkor februárban. Bemegyek a váróba, talán most utoljára, ebbe a ronda barna előtérbe, amit nem is értek, mert valahogy elegánsabb berendezést képzeltem el hozzá, és ilyenkor mindig egy kicsit elbizonytalanodom, hogy talán nem teljesen jól lőttem őt be, és talán mégsem olyan jó fej, de tényleg nem az, csak egyszerűen jó a keze. És ő ott ül a váróban, épp szemben velem, ahogy benyitok, a térdén pedig egy kisgyerek. Rám mosolyog, én meg vissza, bár először nem értem, de aztán meglátom a gyerek szüleit is, és a gyerek sír, de ő nagyon jól csinálja, mert türelmes is meg kemény is, habár aztán nem sikerül a bőgő gyereket megpuhítania. De azért tényleg nagyon jól csinálta. Aztán elküldi a gyereket egy másik orvoshoz, mert valójában ehhez neki nincs türelme, és ezt nekem is mondja később, amikor már én ülök ott a székében, mert engem azért megint a többiek elé vesz. De én akkor őt annyira el tudtam képzelni, milyen lehet egy gyerekkel, és ő is mondja, hogy neki ugyan még nincs, ami pluszpont persze, de hogy szerinte ő bírná, csak a munka az mégiscsak más, és én ezt abszolút megértem, mert én tudom jól, milyen a munka a gyerekekkel, akiket persze nagyon szeretek meg imádom tanítani, de azért néha én is legszívesebben lekevernék nekik egyet. Úgyhogy én ezt abszolút megértem, és egy pillanatra még el is bizonytalanodom, hogy vajon tényleg van-e felesége, vagy csak barátnője, és én rosszul emlékszem a gyűrűre, talán nem is azért volt rajta, vagy nem is volt egyáltalán, de ő már ragasztja is a számba az új fogat, és a perceim meg vannak számlálva. És azért az mégis milyen ciki lenne, ha rákérdeznék, de már hallok is magam, ahogy mondom, mikor kell jönnöm legközelebb, ő mondja, hogy egy év múlva kontrollra, én meg visszakérdezek, hogy „csak?”, és ugyan megpróbálok röhögni, de azért érzem, hogy ez kínos, és ő is nevet, meg az asszisztens is, akivel biztos mindig kibeszéltek a hátam mögött, mert látom ám, hogy ez a pattanásos arcú kis nő az ő nagy bizalmasa. Szóval ő is nevet, és azt mondja, hát ő semmi jónak nem az elrontója, de én tovább hebegek, hogy csak mert hiányozni fog a kellemes társaság, mire mindannyian röhögünk, már amennyire lehet, amíg szárad a ragasztó a számban. Aztán megpróbálok kemény lenni, mintha semmi sem történt volna, mintha most látnám először, szigorúan állok vele szemben, és amikor megkapom az eltávozási parancsot, kirakok egy húszezrest a markába. Ő még egyszer kedvesen rám mosolyog, mondja, hogy hívjam, ha bármi van, azzal kitessékel a váróba. Majdnem nekiütközöm annak a barna lánynak, aki már a múltkor is itt volt, aztán udvariasan helyet cserélünk, és ő belép a szobába. Még látom, ahogy elfoglalja a széket, aztán már csukódik is az ajtó, és csak egy-egy kacajt hallok, amíg felveszem a kabátom.

Az utca kövére már ráfagyott a víz, mire újra kilépek a házból. Annyira csúszik minden, hogy csak nagy nehezen, a falba és az autókba kapaszkodva jutok el a buszmegállóba. De azért gyorsan otthon vagyok. Késő is van, és hosszú volt ez a nap, úgyhogy fel se gyűjtöm a villanyt, csak a sötétben levetkőzöm, és bebújok az ágyba. Kezdeném a szokásosat, hetente egyszer azért általában kell. De most hiába próbálkozom, hiába dörzsölgetem, jéghideg marad mindenem.

LEVÉL VÁRADY SZABOLCSNAK

Kedves Várady Szabolcs!

...Először is elnézését kell kérnem, hogy a valódi nevemet nem adhatom meg: nemzetközi modell vagyok, manökenként számos vezető divatcégnak dolgozom, és tudom, az ügynököm nem nézné jó szemmel, ha szakmámon túli művészeti tevékenységet folytatnék, ezért csak titkos, saját magam által választott művésznevemen írok. Nem követem ugyan a hazai eseményeket, de tisztában vagyok vele, hogy ez az egynevűség mostanság eléggé geilül hangzik a valóságshow-k jópofizó szereplőinek kurta nevei mellett, de biztosíthatom, hogy a FULVIA nevet évekkal ezelőtt találtam ki, amikor, még latinos gimnazista koromban, verseket kezdtem írni. A tanáraink biztattak, néhány kisebb lap is megcsillantotta előttem a publikálás lehetőségét (akkor még a saját nevemen), én azonban nem voltam elégedett, éreztem, hogy még van mit fejlődnöm.

De aztán minden másképpen alakult: tizenhét évesen megnyertem egy szépségversenyt, és ezzel elkezdődött a modellkarrierem. Többek közt olyan nagy neveknek dolgoztam eddig, mint Tom Ford, Roberto Cavalli, Giorgio Armani és legkedvesebb tervezőm, az egyre felkapottabb Julien MacDonald. A sok külföldi fotózás mellett még a gimnáziumot is alig tudtam befejezni. Most is pörgősen élek, hol itt vagyok, hol ott, de a munka szüneteiben vagy a tehetetlen várakozás idegtépő óráiban azért sokat olvasok, igyekszem lépést tartani az otthoni lapokkal, és mindenhová magammal cipelem kedvenc antik szerzőimet. Most huszonegy éves vagyok, fülig szerelmes egy kínai fiúba (ő is modell, állandóan szép nők forognak körülötte, mit mondjak, nem örülök), és kezdem látni, hogy a pályán legfeljebb ha öt-hat évet bírok majd ilyen tempóban, aztán váltanom kell.

Az elmúlt hónapokban ismét elkezdtem verseket írni, már majdnem félkötetnyi összegyűlt. Az én szakmámban életveszélyes a szerénykedés, úgyhogy gyorsan eldöntöttem, hogy publikálni akarok, méghozzá minél hamarabb. Lesbia, Corinna vagy Cynthia még csak múzsák voltak, de én kilépek ebből a hagyományból: magam is megszólalok – és mivel Fulvia volt az első római halandó nő, akinek az arcmásából pénzrettek, talán van is valamennyi esélyem.

Meglepődve tapasztaltam, hogy a kortárs magyar költészetnek szinte egyáltalán nincs olyan rétege, amely az én életemmel kapcsolatos: nem téma a nőiesség, a kozmetika és a divat – Ovidiusnál sokkal többet találok arról, ami engem és modelltársaimat állandóan foglalkoztat, mint akár a legmenőbb mai költőnk írásaiban (hogy, már